

blot Udvalget vil vise den Velvilje at fremme Arbejdet saa stærkt, at Forslagets videre Gang ikke hæmmes.

Justitsministeren (Rump): Jeg kan slutte mig til den Bemærkning, der fremkom fra det ærede Medlem for Præstø Amt i Balgfreds (Svend Høgsbro); jeg tror, han har Ret i, at det er et Lovforslag, som har et vist Krav paa at blive paaagtet. Jeg tror nok, han har Ret i, at vi her ere inde paa et Omraade, hvor den bestaaende Ret ikke er heldig, og hvor man bestandig mere og mere føler i Befolkningen, at der er et temmelig betydeligt Virvar oppe, hvad Folks Navne angaar, der føles som et Tryk, og hvorpaa Folk søge at raade Bod paa deres egen Vis. Det kan derfor nok være, at vi her ere ude paa et Omraade, hvor vi kunde trænge til at have en Lov, og en Lov af mere almindelig Bestaafenhed. Jeg frygter dog desværre for, at det vil vise sig, at Sagen frembyder ikke saa ganske saa Vanskeligheder, naar man først skal give en saadan almindelig Lov, men naturligvis ikke større Vanskeligheder, end at de meget vel lade sig hæve. Jeg skal berøre nogle enkelte Punkter, saaledes først Spørgsmaalet om Ejendomsretten til et Navn. Det er noget, man ikke ganske kan komme bort fra, at der gives visse Tilfælde, hvor dette Spørgsmaal kommer frem, selv om man ikke vil gaa ind paa, hvad jeg ikke vil, at sige, at en Slægt, fordi den har et Navn, der er mere sjældent, ogsaa har Krav paa at se det respekteret. Men der kan komme Forhold, hvor det, at man frit kunde antage et Navn, kunde blive lovlig nærgaaende mod en enkelt Slægt; saadanne Tilfælde kender man ogsaa i andre Lande. Der møder endvidere Vanskeligheder med Hensyn til Slægtnavne for uægte Børn, hvorledes man skal forholde sig med Hensyn til frastilte Hustruer og flere andre Spørgsmaal. Naar den ærede Forslagsstiller henviser til den Uoverensstemmelse, der var imellem forskellige administrative Afgørelser, turde det dog være, at dette stod i Forbindelse med, at de Omstændigheder, som Sagerne kunde frembyde, stundom have været af den Bestaafenhed, at de nærmest førte til den ene Afgørelse i det ene Tilfælde i et Aar, og en anden Afgørelse af et andet Spørgsmaal i et andet Aar, uden at man da har været opmærksom paa, at man derved kom i Strid med en tidligere Afgørelse. Spørgsmaalet er i Virkeligheden gammelt, det er det samme Spørgsmaal, som Regeringen rejste i Daabsloven af 1828; det, som der da var Tale om, var netop at saa indført Familienavne, Stammenavne. Det var det,

Regeringen attraaede, og som den søgte at saa gennemført ved Cirkulære af 4de Oktober samme Aar og næste Aar ved en anden Skrivelse, som gik ud paa yderligere at udføre Reglerne. Men det vilde ikke ret slaa an. Det kan være, at Regeringen greb det noget galt an, navnlig ved at ville søge Slægtsnavnene i de Navne, som dengang brugtes almindeligt, Fornavnet med Tilføjning af Endelsen „sen“. Befolkningen stod uforstaaende over for dette og kunde navnlig ikke saa fat paa, at f. Eks. Datteren af Jens Hansen skulde hedde Jensen eller Hansen; hun maatte hedde „—datter“. Præsterne stode ogsaa uforstaaende, og stundom var der ogsaa mindre god Villie; det stred mod vedkommendes Anskuelse om, hvad der maatte siges at være Daabsnavnet. Man talte om Daabsnavn i Mod sætning til Familienavn, hvad man kan forfølge lige til den nyere Tid gennem Daabsattesterne, og man kan derved træffe paa Præster, som have staaet aldeles uforstaaende, idet de have holdt paa, at Sønnen af Jens Hansen skulde hedde Hans Jensen. Saaledes kom der et stort Virvar til Stede, og nu ere vi komne til det Tidspunkt, hvor virkelig den Tanke, som laa til Grund for Forordningen af 1828, er trængt igennem hos Befolkningen, saa at man begynder at føle Uanseligheden af, at man har et Familienavn, og Fordelen af, at de enkelte Familier have sit Navn, hvormed de kunne stikkes fra andre. Jeg tror ogsaa, at disse Mod sætninger, som der virkelig til forskellige Tider har været i de administrative Afgørelser — jeg tror dog nu, man er ude over det — have deres gode Grund. Jeg tror, at den ærede Forslagsstiller udtrykte sig noget for stærkt, naar han mente, at Autoriteterne søgte at lægge Hindringer i Vejen. De Hindringer, som Folk finde, og som de stadig beklage sig over, det er netop kun tilskyndende Hindringer, som have det for Dje at saa Slægtnavne. Naar f. Eks. Justitsministeriet forlanger, at naar en Mand har givet nogle af sine Børn et Navn, skulle ogsaa de andre have det, ligger Bøgen netop paa, at der er flere Brødre, og at det kan have sin Betydning, at de have samme Navn.

Jeg skal altsaa villig indrømme, at man her kunde trænge til en Lovgivning, om det end har sine Vanskeligheder, og jeg kan derfor meget vel forstaa, at den ærede Forslagsstiller har taget Anledning til at stille dette Forslag angaaende Navneforandring, et Forslag, som netop har dette praktiske Formaal: at saa Slægtnavne mere anerkendte, — men i øvrigt ikke tilføjter at tilvejebringe nogen almindelig Lov i saa Henseende.